

Annettu Helsingissä 15. päivänä joulukuuta 1967

PATENTTILAKI

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 luku

Yleiset säännökset.

1 §

Joka on tehnyt keksinnön, jota voidaan käyttää teollisesti, tai se, jolle keksijän oikeus on siirtynyt, voi hakemuksesta saada patentin keksintöön ja siten yksinoikeuden sen ammattimaiseen hyväksikäyttöön sen mukaan kuin tässä laissa säädetään.

Patenttia ei myönnetä:

- 1) keksintöön, jonka hyväksikäyttö on siveellisyyden tai yleisen järjestyksen vastaista; eikä
- 2) kasvilajikkeisiin tai eläinrotuihin taikka olennaisesti biologiseen menetelmään kasvien tai eläinten jalostamiseksi. Patentti voidaan kuitenkin myöntää mikrobiologiseen menetelmään ja sellaisella menetelmällä aikaansaatuihin tuotteisiin.

2 §

Patentti myönnetään ainoastaan keksintöön, joka olennaisesti eroaa siitä, mikä on tullut tunnetuksi ennen patentin hakemispäivää.

Tunnetuksi katsotaan kaikki, mikä on tullut julkiseksi, joko kirjoituksen tai esitelmän välityksellä, hyväksikäyttämällä tai muulla tavalla. Myös ennen 1 momentissa sanottua päivää tässä maassa tehdyn patenttihakemuksen sisältö katsotaan tunnetuksi, mikäli mainittu hakemus 22 §:n säännösten mukaisesti tulee julkiseksi.

Patentti voidaan kuitenkin myöntää, vaikka keksintö on kuuden kuukauden kuluessa ennen patenttihakemuksen tekemistä tullut julkiseksi:

- 1) seurauksena ilmeisestä väärinkäytöksestä, joka on kohdistunut hakijaan tai siihen, jolta tämä johtaa oikeutensa; tai

2) sen johdosta, että hakija tai se, jolta tämä johtaa oikeutensa, on pannut keksinnön näytteille virallisessa tai virallisesti tunnustetussa kansainvälisessä näyttelyssä.

3 §

Patentilla saavutettu yksinoikeus sisältää jäljempänä säädetyin poikkeuksin sen, ettei muu kuin patentinhaltija ilman tämän lupaa saa ammattimaisesti käyttää hyväksi keksintöä käyttämällä patentilla suojattua menetelmää taikka valmistamalla, tuomalla maahan, käyttämällä, luovuttamalla tai myytäväksi, vuokrattavaksi tai lainattavaksi tarjoamalla patentilla suojattua tuotetta, taikka muulla tavalla.

Jos keksintö tarkoittaa tuotteen valmistusmenetelmää, yksinoikeus käsittää myös menetelmää käyttäen valmistetut tuotteet.

Yksinoikeus ei käsitä sellaisen tuotteen hyväksikäyttöä, joka tässä maassa on myyty kaupassa tai siihen verrattavalla tavalla yksinoikeutta koskevien säännösten vastaisesti, jos ostaja kaupan tapahtuessa ei tiennyt eikä hänen olisi pitänyt tietää, että yksinoikeutta loukattiin.

4 §

Joka patenttihakemuksen tekemishetkellä tässä maassa käytti ammattimaisesti hyväksi hakemuksessa tarkoitettua keksintöä, saa patentin estämättä jatkaa hyväksikäyttöä pysyttämällä entisellään sen yleisen luonteen, jollei hyväksikäyttö sisältänyt ilmeistä väärinkäyttöä patentinhakijaa tai sitä kohtaan, jolta tämä johtaa oikeutensa. Samanlainen hyväksikäyttöoikeus on vastaavilla edellytyksillä myös sillä, joka on ryhtynyt olennaisiin toimenpiteisiin käyttääkseen keksintöä ammattimaisesti hyväksi tässä maassa.

Ensimmäisessä momentissa tarkoitettu oikeus voi siirtyä toiselle ainoastaan liikkeen mukana, jossa se on syntynyt tai jossa hyväksikäyttö oli tarkoitettu tapahtuvaksi.

5 §

Patentin estämättä keksintöä voidaan käyttää hyväksi ulkomaisessa aluksessa, ilmaaluksessa tai muussa kulkuneuvossa niiden tarpeisiin, kun sellainen kulkuneuvo tilapäisesti, säännöllisessä liikenteessä tai muutoin tulee Suomeen.

Asetuksella voidaan säätää, että ilma-aluksen varaosia ja tarvikkeita voidaan patentin estämättä tuoda maahan ja käyttää täällä ulkomaisen ilma-aluksen korjaamiseen, mikäli ulkomaisen aluksen kotimaassa myönnetään vastaavat edut suomalaiselle ilmaalukselle.

6 §

Asetuksella voidaan säätää, että patenttihakemus, joka tarkoittaa valtakunnan ulkopuolella aikaisemmin tehdyssä suojahakemuksessa esitettyä keksintöä, on 2 §:n 1 ja 2 momenttia sekä 4 §:ää sovellettaessa hakijan pyynnöstä katsottava tehdyksi samanaikaisesti kuin viimeksi mainittu hakemus.

Asetuksessa on mainittava tarkemmat ehdot, joilla sellainen sopimusetuoikeus saadaan.

7 §

Patentinhaltija voi saada lisäpatentin keksinnön kehitystulokseen, mikäli lisäpatenttihakemus tehdään ennen kuin pääpatenttia on tarkoittava hakemus 22 §:n mukaan on tullut julkiseksi.

Lisäpatentti voidaan myöntää sen estämättä, ettei 2 §:n 1 momentissa säädettyä ehtoa ole täytetty pääpatenttia tarkoittavan hakemuksen sisältöön verrattuna. Lisäpatentti lakkaa olemasta voimassa samanaikaisesti kuin pääpatentti, jollei 3 momentin säännöksestä muuta johdu, ja se voi siirtyä toiselle ainoastaan pääpatentin mukana.

Jos pääpatentti lakkaa siitä syystä, että patentinhaltija luopuu patentista, tai jos patentti julistetaan mitättömäksi, lisäpatentti on voimassa itsenäisenä patenttina jäljellä olevan patenttiajan. Mikäli pääpatenttiin on myönnetty useita lisäpatentteja, on ensin myönnetty lisäpatentti voimassa pääpatenttina ja muut tämän lisäpatentteina.

2 luku

Patenttihakemus ja sen käsittely.

8 §

Patenttiviranomaisena on Suomessa patentti- ja rekisterihallitus sen mukaan kuin siitä erikseen säädetään.

9 §

Patenttihakemus tehdään kirjallisesti patenttiviranomaiselle.

Hakemuksen tulee sisältää keksinnön selitys, tarvittaessa piirustuksineen, sekä täsmällisesti ilmaistuna se, mitä patentilla halutaan suojata (patenttivaatimus). Selityksen tulee olla niin selvä, että ammattimies voi sen perusteella käyttää keksintöä.

Hakemuksessa on ilmoitettava keksijän nimi. Jos patenttia hakee muu kuin keksijä, hakijan on selvitettävä oikeutensa keksintöön.

Keksinnön selitys ja patenttivaatimukset on laadittava suomeksi tai ruotsiksi voimassa olevan kielilainsäädännön määräysten mukaan. Milloin patenttivaatimukset on laadittu vain toisella kotimaisella kielellä, patenttiviranomaisen on huolehdittava patenttivaatimusten kääntämisestä toiselle näistä kielistä ennen kuin hakemus 22 §:n 2 momentin mukaan tulee julkiseksi. Hakijan on suoritettava vahvistettu käännösmaksu. Jos hakija on ulkomaalainen, keksinnön selitys on laadittava suomeksi ja patenttivaatimukset sekä suomeksi että ruotsiksi. Jokaisella on kuitenkin oikeus laatia keksinnön selitys ja patenttivaatimukset sekä suomeksi että ruotsiksi.

Hakijan on suoritettava vahvistettu hakemusmaksu.

10 §

Samassa hakemuksessa ei saa hakea patenttia kahteen tai useampaan toisistaan riippumattomaan keksintöön.

11 §

Jos patenttia haetaan keksintöön, joka käy selville hakijan tekemästä aikaisemmasta patenttihakemuksesta, jota ei ole lopullisesti ratkaistu, on myöhempi hakemus vaadittaessa, ja niillä ehdoilla kuin asetuksella säädetään, katsottava tehdyksi sinä ajankohtana, jolloin ne asiakirjat, joista keksintö käy selville, saapuivat patenttiviranomaiselle.

12 §

Patentinhakijalla, jolla ei ole kotipaikkaa Suomessa, tulee olla täällä asuva asiamies, joka on oikeutettu edustamaan häntä kaikissa hakemusta koskevissa asioissa.

13 §

Patenttihakemusta ei saa muuttaa siten, että patenttia haetaan johonkin, mikä ei käynyt selville hakemusasiakirjoista, kun hakemus tehtiin tai se 14 §:n mukaan katsotaan tehdyksi.

14 §

Jos hakija muuttaa hakemustaan kuuden kuukauden kuluessa hakemispäivästä lukien, hakemus on katsottava tehdyksi ajankohtana, jolloin muutos tehtiin, mikäli hakija sitä vaatii.

Ensimmäisessä momentissa tarkoitettu vaatimus voidaan tehdä vain kerran, eikä sitä saa peruuttaa.

15 §

Jos hakija ei ole noudattanut hakemusta koskevia säännöksiä tai jos patenttiviranomainen muutoin katsoo olevan esteen hakemuksen hyväksymiselle, hakijaa on välipäätöksessä kehoitettava antamaan lausumansa tai korjaamaan puutteellisuus määrätyn ajan kuluessa.

Jollei hakija välipäätöksessä määrätyn ajan kuluessa anna lausumaansa tai ryhdy toimenpiteisiin puutteellisuuden korjaamiseksi, josta on huomautettu, hakemus on ja tehtävä sillensä. Välipäätöksessä on ilmoitettava tästä seuraamuksesta.

Sillensä jätetty hakemus otetaan uudelleen käsiteltäväksi, jos hakija neljän kuukauden kuluessa välipäätöksessä määrätyn ajan päättymisestä antaa lausumansa tai ryhtyy toimenpiteisiin puutteellisuuden korjaamiseksi ja samassa ajassa suorittaa vahvistetun maksun hakemuksen ottamisesta uudelleen käsiteltäväksi.

16 §

Jos vielä lausuman antamisen jälkeen katsotaan olevan este hakemuksen hyväksymiselle ja hakijalla on ollut tilaisuus antaa lausumansa esteestä, hakemus on hylättävä, mikäli ei ole aihetta antaa hakijalle uutta välipäätöstä.

17 §

Jos joku väittää patenttiviranomaiselle, että hänellä on parempi oikeus keksintöön kuin hakijalla, ja mikäli asiaa pidetään epäselvänä, patenttiviranomainen voi välipäätöksessä kehottaa häntä nostamaan kanteen tuomioistuimessa määrätyn ajan kuluessa uhalla, että väite jätetään huomioon ottamatta patenttihakemusta edelleen käsiteltäessä.

Milloin riita paremmasta oikeudesta keksintöön on vireillä tuomioistuimessa, patenttihakemuksen käsittely voidaan keskeyttää siihen asti, kunnes juttu on lopullisesti ratkaistu.

18 §

Jos joku näyttää patenttiviranomaiselle, että hänellä on parempi oikeus keksintöön kuin hakijalla, patenttiviranomaisen tulee hänen vaatimuksestaan siirtää hakemus hänelle. Sen, joka saa patenttihakemuksen siirretyksi itselleen, on suoritettava uusi hakemusmaksu.

Milloin siirtoa on vaadittu, hakemusta ei saa jättää sillensä, hylätä tai hyväksyä eikä peruuttaa ennen kuin vaatimus on lopullisesti tutkittu.

19 §

Mikäli hakemusasiakirjat ovat säännösten mukaiset eikä katsota olevan estettä patentin myöntämiselle, hakemus on hyväksyttävä pantavaksi julkisesti nähtäväksi 21 §:n mukaisesti.

Kun hakemus on hyväksytty pantavaksi julkisesti nähtäväksi, ei patenttivaatimuksia saa laajentaa eikä tehdä 14 §:n mukaista vaatimusta.

20 §

Hakijan on kahden kuukauden kuluessa siitä, kun hakemus on hyväksytty pantavaksi julkisesti nähtäväksi, suoritettava vahvistettu painatusmaksu. Jollei maksua suoriteta, hakemus on jätettävä sillensä. Sillensä jätetty hakemus otetaan uudelleen käsiteltäväksi, jos hakija neljän kuukauden kuluessa sanotun ajan päättymisestä suorittaa painatusmaksun sekä vahvistetun maksun hakemuksen ottamisesta uudelleen käsiteltäväksi.

Milloin keksijä hakee patenttia ja hän pyytää vapautusta painatusmaksusta kahden kuukauden kuluessa siitä, kun hakemus on hyväksytty pantavaksi julkisesti nähtäväksi, patenttiviranomainen voi myöntää hänelle sanotun vapautuksen, jos maksun suorittamisen katsotaan tuottavan hänelle huomattavia vaikeuksia. Mikäli pyyntö hylätään, on kahden kuukauden kuluessa hylkäämisestä suoritettu maksu katsottava suoritetuksi oikeassa ajassa.

21 §

Sen jälkeen kun 20 §:ssä tarkoitettu painatusmaksu on suoritettu tai vapautus painatusmaksusta myönnetty, patenttiviranomaisen on pantava hakemus julkisesti nähtäväksi tilaisuuden varaamiseksi yleisölle väitteen tekemiseen hakemusta vastaan. Nähtäväksipanosta on kuulutettava.

Väite tehdään patenttiviranomaiselle kirjallisesti kolmen kuukauden kuluessa kuulutuspäivästä.

Hakemuksen nähtäväksipäivästä lukien patenttiviranomaisen on pidettävä yleisön saatavana painettuja julkaisuja, jotka sisältävät selityksen ja patenttivaatimukset sekä ilmoituksen hakijasta ja keksijästä.

22 §

Hakemuksen nähtäväksipäivästä lukien ovat sitä koskevat asiakirjat julkisia.

Asiakirjat ovat myös julkisia, kun kahdeksantoista kuukautta on kulunut patenttihakemuksen tekemispäivästä tai jos sopimusetuoikeutta pyydetään, siitä päivästä, josta sellaista etuoikeutta on pyydetty, vaikkei hakemusta ole pantu julkisesti nähtäväksi. Jos hakemus on jätetty sillensä tai hylätty, asiakirjat tulevat kuitenkin julkisiksi vain siinä tapauksessa, että hakija pyytää hakemuksen ottamista uudelleen käsiteltäväksi tai hakee muutosta.

Hakijan pyynnöstä asiakirjat tulevat julkisiksi aikaisemminkin kuin 1 ja 2 momentissa on säädetty.

Kun asiakirjat 2 ja 3 momentin mukaan tulevat julkisiksi, on siitä kuulutettava.

Jos asiakirja sisältää liikesalaisuuden ja jollei tämä koske keksintöä, johon patenttia haetaan, patenttiviranomainen voi milloin siihen on erityisiä syitä vaadittaessa määrätä, ettei asiakirja ole julkinen. Mikäli sellainen vaatimus on tehty, asiakirja ei ole julkinen, ennen kuin vaatimus on hylätty lainvoiman saaneella päätöksellä.

23 §

Kun 21 §:n 2 momentissa säädetty aika on päättynyt, hakemuksen jatkokäsittelyssä ratkaistaan, onko hakemus hyväksyttävä. Tässä käsittelyssä sovelletaan 15—18 §:n säännöksiä.

Milloin asiassa on tehty väite, se on saatettava hakijan tietoon, ja hakijalle on varattava tilaisuus antaa siitä lausumansa.

24 §

Patenttiviranomaisen patenttihakemusta koskevaan lopulliseen päätökseen hakija voi hakea muutosta, jos päätös on hänelle vastainen. Päätökseen, jolla hakemus on hyväksytty siitä huolimatta, että hakemusta vastaan on asianmukaisesti tehty väite, väitteen tekijä voi hakea muutosta. Jos väitteentekijä peruuttaa muutoshakemuksensa, voidaan asia kuitenkin tutkia, mikäli siihen on erityisiä syitä.

Päätökseen, jolla 15 §:n 3 momentissa tai 20 §:n 1 momentissa tarkoitettu pyyntö hakemuksen ottamisesta uudelleen käsiteltäväksi on hylätty tai 18 §:ssä tarkoitettu vaatimus hakemuksen siirtämisestä hyväksyty, hakija voi hakea muutosta. Päätökseen, jolla vaatimus hakemuksen siirtämisestä on hylätty, vaatimuksen tekijä voi hakea muutosta.

Päätökseen, jolla vaatimus 22 §:n 5 momentissa tarkoitetun määräyksen antamisesta on hylätty, voi vaatimuksen tekijä hakea muutosta.

25 §

Muutosta 24 §:ssä mainituissa tapauksissa haetaan valittamalla patenti- ja rekisterihallituksen valitusosastoon kahden kuukauden kuluessa päätöksen antamispäivästä. Muutoksenhakijan on saman ajan kuluessa suoritettava vahvistettu valitusmaksu uhalla, ettei valitusta oteta tutkittavaksi.

Muutosta valitusosaston päätökseen haetaan valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen kahden kuukauden kuluessa päätöksen antamispäivästä.

Mitä 22 §:n 5 momentissa on säädetty, on vastaavasti sovellettava asiakirjoihin, jotka annetaan valitusosastolle tai korkeimpaan hallinto-oikeuteen.

26 §

Patentti on myönnetty, kun patenttihakemus on hyväksyty ja päätös saanut lainvoiman. Kiin patentti on myönnetty, on siitä kuulutettava ja hakijalle on annettava patenttikirja. Jos selitystä tai patenttivaatimuksia on muutettu sen jälkeen kun ne 21 §:n 3 momentin mukaisesti on painettu, painettuja julkaisuja on niiden lopullisessa muodossa, ilmoituksineen patentinhaltijasta ja keksijästä, patenttiviranomaisen toimesta pidettävä yleisön saatavana.

Jos julkiseksi tullut hakemus jätetään sillensä tai hylätään, on päätöksestä kuulutettava sen saatua lainvoiman.

27 §

Myönnetty patentti merkitään patenttiviranomaisen pitämään patenttirekisteriin.

3 luku

Pohjoismainen patenttihakemus.

28 §

Asetuksella voidaan, sen jälkeen kun Norjan, Ruotsin ja Tanskan kanssa on tehty sopimus siitä, että keksintöön on voitava saada Suomen, Norjan, Ruotsin ja Tanskan tai kolmen sanotun valtion patentit hakemuksesta, joka tehdään jossakin hakemuksen käsittämistä valtioista (pohjoismainen patenttihakemus), säätää, että 29—38 §:n säännöksiä on noudatettava.

29 §

Tässä maassa tehdyn pohjoismaisen patenttihakemuksen tulee tarkoittaa paitsi Suomen patenttia myös Norjan, Ruotsin ja Tanskan patenteja tai kahden sanotun valtion patenteja.

Sellainen hakemus käsitellään ja ratkaistaan patenttihakemuksesta yleensä voimassa olevien säännösten mukaan, ottaen kuitenkin huomioon tämän luvun säännökset. Tällaisen hakemuksen perusteella myönnetty patentti on Suomessa voimassa niin kuin muukin täällä myönnetty patentti.

Milloin pohjoismaisen patenttihakemuksen perusteella Norjassa, Ruotsissa tai Tanskassa myönnetään Suomen patentti, on se tässä maassa voimassa niin kuin patentti olisi myönnetty täällä.

Milloin Suomen patentti on myönnetty Norjassa, Ruotsissa tai Tanskassa, jolloin selitys ja patenttivaatimukset ovat norjan, ruotsin tai tanskan kielen ohella laaditut myös suomeksi, ja jos tekstit eivät ole keskenään yhtäpitävät, patenttisuoja käsittää Suomessa vain sen, mikä käy selville molemmista teksteistä.

30 §

Tässä maassa tehtyä pohjoismaista patenttihakemusta käsiteltäessä sovelletaan vastaavasti 2 §:n 2 momentin viimeisen lauseen säännöstä patenttihakemuksen käsittämässä toisessa valtiossa aikaisemmin tehtyyn patenttihakemukseen. Jos patenttihakemus käsittää yksinomaan Suomen, mainittua säännöstä sovelletaan vastaavasti Norjassa, Ruotsissa tai Tanskassa tehtyyn pohjoismaiseen patenttihakemukseen, joka käsittää myös Suomen.

31 §

Milloin pohjoismaisen patenttihakemuksen selitys ja patenttivaatimukset on laadittu vain joko suomeksi tai ruotsiksi, patenttiviranomaisen on huolehdittava niiden kääntämisestä toiselle näistä kielistä. Hakijan on suoritettava vahvistettu käännoismaksu. Jos hakija on ulkomaalainen, keksinnön selitys ja patenttivaatimukset on laadittava suomeksi ja ruotsiksi.

32 §

Tässä maassa tehtyä pohjoismaista patenttihakemusta koskevista, 21 §:n 3 momentissa tarkoitetuista painetuista julkaisuista, jotka sisältävät selityksen ja patenttivaatimukset, tulee käydä ilmi, mitkä valtiot hakemus käsittää. Kun hakemus hyväksytään pantavaksi julkisesti nähtäväksi, on sanotut julkaisut lähetettävä hakemuksen käsittämien muiden valtioiden patenttiviranomaisille tehtäviksi siellä julkisiksi sen mukaan kuin siitä on säädetty.

33 §

Kun toisessa valtiossa tehty pohjoismainen patenttihakemus, joka käsittää Suomen, pannaan julkisesti nähtäväksi siinä valtiossa, se on patenttiviranomaisen toimesta samanaikaisesti pantava julkisesti nähtäväksi tässä maassa. Nähtäväksipanonsta on kuulutettava.

Patenttiviranomaisen on tässä maassa pidettävä yleisön saatavana painettuja julkaisuja, jotka sisältävät selityksen ja patenttivaatimukset.

34 §

väite tässä maassa tehtyä pohjoismaista Patenttihakemusta vastaan voidaan 21 §:ssä säädettyssä ajassa tehdä joko Suomen patenttiviranomaiselle tai hakemuksen käsittämän toisen valtion patenttiviranomaiselle.

Mikäli Suomen patenttiviranomaiselle tehdään väite toisessa valtiossa tehtyä pohjoismaista patenttihakemusta vastaan, joka käsittää Suomen, patenttiviranomaisen on viipymättä lähetettävä väiteasiakirja sanotun valtion patenttiviranomaiselle ja samalla ilmoitettava asiakirjan saapumispäivä.

35 §

Tässä maassa tehty pohjoismainen patenttihakemus, joka käsittää Suomen, Norjan, Ruotsin ja Tanskan, voidaan muuttaa pohjoismaiseksi patenttihakemukseksi, joka käsittää Suomen ja kaksi muuta edellä mainittua valtiota.

Tässä maassa tehty pohjoismainen patenttihakemus voidaan muuttaa erityiseksi Suomen käsittäväksi patenttihakemukseksi.

Jos patenttihakemus muutetaan 2 momentissa tarkoitettulla tavalla tai jos hakemus perustetaan Suomen osalta, hakija voi, sen mukaan kuin siitä on säädetty, jatkaa hakemustaan erityisenä hakemuksena muussa sen käsittämässä valtiossa. Mikäli hakija siten haluaa jatkaa hakemustaan, hänen on muuttaessaan tai peruuttaessaan hakemuksen samalla ilmoitettava siitä Suomen patenttiviranomaiselle.

Jos hakemusasian asiakirjat 22 §:n mukaan ovat tulleet julkisiksi, on sanotusta muutoksesta, peruutuksesta ja ilmoituksesta kuulutettava. Ilmoituksesta on myös mainittava 21 §:n 1 momentissa tarkoitettussa kuulutuksessa.

36 §

Jos toisessa valtiossa tehty ja Suomen käsittävä pohjoismainen patenttihakemus muutetaan sanotun valtion käsittäväksi tai jos hakemus peruutetaan ja hakija on ilmoittanut, että hän haluaa jatkaa hakemustaan erityisenä Suomen käsittävänä patenttihakemuksena, Suomen patenttiviranomaisen tulee ottaa hakemus käsiteltäväksi ja jatkaa käsittelyä, jos hakija ilmoittaa siitä patenttiviranomaiselle kahden kuukauden kuluessa muutoksesta tai peruutuksesta. Jos asiakirjat ovat 22 §:n mukaan tulleet julkisiksi, ilmoituksesta on kuulutettava.

Hakemus, joka 1 momentin mukaisesti otetaan käsiteltäväksi, tutkitaan ja ratkaistaan niin kuin se alunperin olisi tehty täällä Suomen käsittävänä patenttihakemuksena. Hakijan on kuitenkin suoritettava vahvistettu hakemusmaksu myös täällä, vaikka hän on suorittanut hakemusmaksun siinä valtiossa, jossa hakemus tehtiin.

37 §

Kun Suomessa tehty pohjoismainen patenttihakemus hyväksytään, patenttikirjasta tulee käydä ilmi ne valtiot, joita varten patentti on myönnetty.

38 §

Asetuksella voidaan, sen jälkeen kun siitä on tehty sopimus asianomaisten valtioiden kanssa, säätää, että pohjoismaisia patenttihakemuksia, jotka tehdään tässä maassa, siirretään asetuksessa tarkemmin määrätyillä edellytyksillä hakemuksen käsittämän toisen valtion patenttiviranomaisen käsiteltäväksi. Asetusta ei kuitenkaan voida soveltaa tässä maassa asuvan hakijan hakemukseen.

Asetuksella voidaan niin ikään, sen jälkeen kun siitä on tehty sopimus asianomaisen valtion kanssa, säätää, että toisessa valtiossa tehtyjä pohjoismaisia patenttihakemuksia, jotka käsittävät Suomen, voidaan siirtää Suomen patenttiviranomaiselle. Hakemus, joka sanotun asetuksen mukaisesti siirretään, on käsiteltävä ja ratkaistava niin kuin se alunperin olisi tehty tässä maassa.

4 luku

Patentin laajuus ja voimassaoloaika.

39 §

Patenttivaatimukset määräävät patenttisuojan laajuuden. Patenttivaatimusten käsittämiseksi voidaan selitystä käyttää apuna.

40 §

Myönnetty patenti voidaan pitää voimassa, kunnes 17 vuotta on kulunut patenttihakemuksen tekemispäivästä.

Lisäpatentin voimassapitämisestä säädetään 7 §:ssa.

5 luku

Vuosimaksut.

41 §

Patentista, joka ei ole lisäpatenti, on suoritettava vahvistettu vuosimaksu jokaiselta vuodelta patenttihakemuksen tekemispäivästä lukien (patenttivuosi).

Milloin lisäpatenti 7 §:n 3 momentin mukaan on muuttunut itsenäiseksi patentiksi, on lähinnä seuraavasta patenttivuodesta alkaen suoritettava sen suuruinen vuosimaksu, joka olisi ollut suoritettava pääpatentista, jos se olisi edelleen ollut voimassa.

42 §

Vuosimaksu on suoritettava viimeistään kunkin patenttivuoden ensimmäisenä päivänä. Ennen patentin myöntämistä tai kahden kuukauden kuluessa sen jälkeen alkaneen patenttivuoden vuosimaksu erääntyy kuitenkin maksettavaksi vasta sinä päivänä, jona patentin myöntämisestä on kulunut kaksi kuukautta. Vuosimaksua ei saa suorittaa ennen patentin myöntämistä eikä myöskään aikaisemmin kuin kuusi kuukautta ennen patenttivuoden alkua.

Jos keksijä on patentinhaltijana ja mikäli vuosimaksun suorittamisen katsotaan tuottavan hänelle huomattavia vaikeuksia, patenttiviranomainen voi myöntää hänelle vuosimaksun suorittamisen lykkäystä enintään kolmeksi vuodeksi patentin

myöntämisestä, jos keksijä pyytää sitä viimeistään sinä päivänä, jolloin vuosimaksu ensimmäisen kerran eräännyy maksettavaksi. Mikäli pyyntö hylätään, on kahden kuukauden kuluessa hylkäämisestä suoritettu maksu katsottava suoritetuksi oikeassa ajassa.

Vuosimaksu vahvistettuine korotuksineen voidaan suorittaa kuuden kuukauden kuluessa patenttivuoden alkamisesta tai, milloin patenttivuosi on alkanut ennen patentin myöntämistä, tästä ajankohdasta lukien. Vuosimaksu, jonka suorittamiseksi on myönnetty 2 momentin mukainen lykkäys, voidaan mainittuine korotuksineen suorittaa kuuden kuukauden kuluessa sen ajankohdan jälkeen, johon saakka lykkäys on saatu.

6 luku

Luovutus- käyttö ja pakkolupa.

43 §

Jos patentinhaltija on antanut toiselle oikeuden ammattimaisesti käyttää hyväksi keksintöä (käyttölupa), tämä saa luovuttaa oikeutensa edelleen ainoastaan, mikäli siitä on sovittu.

44 §

Milloin patentti on siirtynyt toiselle tai sen käyttölupa luovutettu, siitä on pyynnöstä tehtävä merkintä patenttirekisteriin. Sama koskee patentin panttausta.

Jos näytetään, että rekisteriin merkitty käyttölupa tai patenttioikeus on lakannut olemasta voimassa, sitä koskeva merkintä on poistettava rekisteristä.

Mitä 1 ja 2 momentissa on säädetty käyttöluvan luovuttamisesta ja lakkaamisesta, koskee myös pakkolupaa ja 53 §:n 2 momentissa tarkoitettua oikeutta.

Patenttia koskevassa riita- tai muussa asiassa katsotaan patentinhaltijaksi se, joka patentinhaltijana on viimeksi merkitty patenttirekisteriin.

Milloin joku on pyytänyt patenttiviranomaiselta rekisteriin merkittäväksi, että patentti on luovutettu hänelle tai että hän on saanut käyttöluvan tai panttioikeuden, ja mikäli hän silloin oli oikeuteensa katsoen vilpittömässä mielessä, ei patentin tai patenttia koskevan oikeuden aikaisempi luovutus toiselle ole voimassa häntä vastaan, jos toinen ei sitä ennen ollut pyytänyt saantonsa merkitsemistä rekisteriin.

45 §

Milloin kolme vuotta on kulunut patentin myöntämisestä ja samalla neljä vuotta patenttihakemuksen tekemisestä, eikä keksintöä käytetä tässä maassa kohtuullisessa laajuudessa, voi se, joka haluaa täällä käy t. tää keksintöä, saada siihen pakkoluvan, jolle keksinnön käyttämättä jättämiseen ole hyväksyttävää syytä.

Asetuksella voidaan vastavuoroisuuden edellytyksellä säätää, että 1 momenttia sovellettaessa on käyttö tietyssä vieraassa valtiossa rinnastettava tässä maassa tapahtuvaan käyttöön.

46 §

Patentinhaltijalla, jonka keksinnön hyväksikäyttö on riippuvainen toiselle kuuluvasta patentista, on oikeus saada pakkolupa sanotun patentin suojaaman keksinnön hyväksikäyttöön, mikäli sitä ensiksi mainitun keksinnön merkityksen vuoksi pidetään kohtuullisena tai siihen muutoin on erityisiä syitä.

Patentinhaltijalla, jonka patenttiin 1 momentin mukaan on myönnetty pakkolupa, on puolestaan oikeus saada pakkolupa sanotun toisen keksinnön hyväksikäyttöön, jollei erityisiä syitä ole sitä vastaan.

47 §

Erityisen merkittävän yleisen edun niin vaatiessa on sillä, joka tahtoo ammattimaisesti käyttää hyväksi keksintöä, johon toisella on patentti, oikeus saada siihen pakkolupa.

48 §

Sillä, joka patenttihakemusta koskevien asiakirjojen 22 §:n mukaan tullessa julkiseksi tässä maassa ammattimaisesti käytti hyväksi keksintöä, johon patenttia on haettu, on oikeus, jos hakemus johtaa patenttiin, saada pakkolupa keksinnön hyväksikäyttöön, mikäli siihen on erityisiä syitä ja mikäli hän ei ollut tietoinen hakemuksesta eikä myöskään kohtuudella voida katsoa että hän olisi voinut saada siitä, tietoa. Vastaavilla edellytyksillä saa sellaisen pakkoluvan myös se, joka on ryhtynyt olennaisiin toimenpiteisiin keksinnön ammattimaiseen hyväksikäyttämiseen tässä maassa. Pakkolupa voi kohdistua myös aikaan ennen patentin myöntämistä.

49 §

Pakkolupa voidaan myöntää vain sille, jolla katsotaan olevan edellytyksiä hyväksyttävällä tavalla käyttää hyväksi keksintöä pakkoluvan mukaisesti.

Pakkolupa ei estä patentinhaltijaa itse käyttämästä hyväksi keksintöä tai luovuttamasta sen käyttöä. Pakkolupa voi siirtyä toiselle ainoastaan sen liikkeen mukana, jossa sitä käytetään tai jossa se oli tarkoitettu käytettäväksi.

50 §

Pakkoluvan myöntää tuomioistuin, joka määrää myös, missä laajuudessa keksintöä saa käyttää hyväksi, sekä vahvistaa vastikkeen ja muut pakkoluvan ehdot. Kun oleellisesti muuttuneet olosuhteet niin vaativat, tuomioistuin voi asianomaisen vaatimuksesta kumota pakkoluvan tai vahvistaa sille uudet ehdot.

7 luku

Patentin lakkaaminen.

51 §

Jos vuosimaksua ei suoriteta 41 ja 42 §:n säännösten mukaisesti, patentti raukeaa sen patenttivuoden alusta, jolta maksua ei ole suoritettu.

Patentin, joka 1 momentin mukaan on rauennut, patenttiviranomainen voi saattaa uudelleen voimaan, jos patentinhaltija näyttää hyväksyttävän syyn laiminlyöntiinsä. Hakemus patentin saattamiseksi uudelleen voimaan on tehtävä kirjallisesti patenttiviranomaiselle viipymättä ja viimeistään kuuden kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona maksu viimeistään olisi ollut suoritettava. Saman ajan kuluessa on suoritettava vuosimaksu vahvistettuine korotuksineen ja vahvistettu maksu patentin saattamiseksi uudelleen voimaan. Asianmukaisesti tehdystä hakemuksesta on kuulutettava.

Sillä, joka patentin raukeamisen jälkeen, mutta ennen kuin hakemuksesta patentin saattamiseksi uudelleen voimaan on kuulutettu, on ammattimaisesti alkanut tässä maassa käyttää hyväksi keksintöä tai ryhtynyt olennaisiin toimenpiteisiin sitä varten, on 4 §:ssä mainittu oikeus, jos patentti saatetaan uudelleen voimaan.

52 §

Milloin patentti on myönnetty 1 ja 2 §:n vastaisesti, tuomioistuimen tulee julistaa patentti mitättömäksi, jos siitä ajetaan kannetta. Patenttia ei kuitenkaan voida julistaa mitättömäksi sillä perusteella, että patentin saaja on ollut oikeutettu vain määrättyyn osuuteen siitä.

Lukuun ottamatta 3 momentissa tarkoitettua tapausta kannetta voi ajaa jokainen, jolle patentista on haittaa, tai, jos yleisen edun katsotaan sitä vaativan, viranomainen, josta säädetään asetuksella.

Kannetta, joka perustuu siihen, että patentti on myönnetty toiselle kuin 1 §:n mukaan patenttiin oikeutetulle, voi ajaa ainoastaan se, joka väittää olevansa oikeutettu patenttiin. Kanne on pantava vireille vuoden kuluessa siitä, kun kantaja on saanut tiedon patentin myöntämisestä ja muista kanteen perusteena olevista seikoista. Jos patentinhaltija on ollut vilpittömässä mielessä, kun patentti myönnettiin tai kun se siirtyi hänelle, kannetta ei saa panna vireille myöhemmin kuin kolme vuotta patentin myöntämisen jälkeen.

53 §

Jos patentti on myönnetty toiselle kuin 1 §:n mukaan siihen oikeutetulle, tuomioistuimen on patenttiin oikeutetun kanteesta siirrettävä patentti hänelle. Kanteen vireillepanoajan osalta on noudatettava, mitä 52 §:n 3 momentissa säädetään.

Sillä, jolta patentti siirretään, on oikeus, mikäli hän vilpittömässä mielessä on alkanut ammattimaisesti käyttää hyväksi keksintöä tässä maassa tai ryhtynyt sitä varten olennaisesti toimenpiteisiin, kohtuullisesta vastikkeesta ja muutoin kohtuullisilla ehdoilla jatkaa aloitettua hyväksikäyttöä tai aloittaa aiotun hyväksikäyttö pysyttämällä sen yleinen luonne. Sellainen oikeus on vastaavilla edellytyksillä myös patenttirekisteriin merkityn käyttöluvan haltijalla.

Toisessa momentissa tarkoitettu oikeus voi siirtyä toiselle ainoastaan sen liikkeen mukana, jossa sitä käytetään hyväksi tai jossa se oli tarkoitettu hyväksikäytettäväksi.

54 §

Jos patentinhaltija kirjallisesti ilmoittaa patenttiviranomaiselle luopuvansa patentista, viranomaisen on lakkautettava patentti.

Milloin patentti on ulosmitattu tai riita patentin siirtämisestä on vireillä, patenttia ei saa lakkauttaa niin kauan kuin ulosmittaus on voimassa tai riitaa ei ole lopullisesti ratkaistu. Sama on voimassa, mikäli panttioikeus on merkitty patenttirekisteriin.

55 §

Kun patentti on rauennut tai julistettu lakanneeksi taikka kun se lainvoimaisella tuomiolla on julistettu mitättömäksi tai siirretty, patenttiviranomaisen on kuulutettava siitä. Kun hakemus patentin saattamisesta uudelleen voimaan on ratkaistu lainvoimaisella päätöksellä, on myös siitä kuulutettava.

8 luku

Patenttia koskeva ilmoitusvelvollisuus.

56 §

Jos patentinhakija vetoamalla hakemukseensa esittää vaatimuksen toiselle ennen kuin hakemusasiakirjat ovat 22 §:n mukaan tulleet julkisiksi, hänen on pyynnöstä annettava suostumuksensa siihen, että tämä saa tutustua asiakirjoihin.

Joka kääntymällä suoraan toisen puoleen, ilmoituksessa, taikka tavarassa tai sen päällyksessä olevassa kirjoituksessa tahi muulla tavoin ilmoittaa, että patenttia on haettu tai että se on myönnetty, ilmaisematta kuitenkaan samalla hakemuksen tai patentin numeroa, on velvollinen pyynnöstä viipymättä antamaan sanotun tiedon. Vaikka ilmoituksesta ei nimenomaan käy ilmi, että patenttia on haettu tai että patentti on myönnetty, mutta jos se on omiaan aikaansaamaan sellaisen käsityksen, asianomaisen on pyynnöstä viipymättä ilmoitettava, onko patenttia haettu vai onko se myönnetty.

9 luku

Vastuu, korvausvelvollisuus ja tuomioistuinmenettely.

57 §

Jos joku loukkaa patentin tuottamaa yksinoikeutta (patentinloukkaus), tuomioistuin voi kieltää häntä jatkamasta tai toistamasta tekoa. Milloin patentinloukkaus on tahallinen, rangaistus siitä on sakkoa tai enintään kuusi kuukautta vankeutta.

Virallinen syyttäjä ei saa tehdä rikoksesta syytettä, ellei asianomistaja ole ilmoittanut rikosta syytteeseen pantavaksi.

58 §

Joka tahallaan tai tuottamuksesta loukkaa patenttia, on velvollinen suorittamaan kohtuullisen korvauksen keksinnön hyväksikäyttämisestä sekä korvauksen muusta vahingosta, jonka loukkaus aiheuttaa. Jos tuottamus on vain lievää, voidaan korvausta sovitella.

Milloin patentinloukkaus ei ole tahallinen eikä tuottamuksellinen, loukkaaja on velvollinen suorittamaan korvausta keksinnön hyväksikäyttämisestä vain siinä määrin kuin se katsotaan kohtuulliseksi.

Patentinloukkauksen perusteella voidaan korvausta vahingosta vaatia ainoastaan viiden viimeisen vuoden ajalta ennen kanteen vireille panoa. Oikeus korvaukseen vahingosta, jota koskevaa kannetta ei ole pantu vireille sanotun ajan kuluessa, on menetetty.

59 §

Patentinloukkauksen kärsineen vaatimuksesta tuomioistuin voi, sen mukaan kuin katsotaan kohtuulliseksi, jatkettua loukkauksen estämiseksi määrätä, että patentilla suojattu tuote, joka on valmistettu patentinhaltijan luvatta, tai esine, jonka käyttäminen sisältäisi patentinloukkauksen, on määrättyllä tavalla muutettava tai pantava talteen jäljellä olevaksi patenttiajaksi tai hävitettävä taikka, jos kysymyksessä on patentilla suojattu tuote, luovutettava loukatulle lunastusta vastaan. Edellä sanottu ei koske sitä, joka vilpittömässä mielessä on saanut sanotun omaisuuden tai erityisen oikeuden siihen, eikä itse ole loukannut patenttia.

Ensimmäisessä momentissa tarkoitettu omaisuus voidaan takavarikoida, milloin 57 §:ssä mainitun rikoksen voidaan olettaa tapahtuneen. Tällöin on sovellettava, mitä takavarikosta rikosasioissa yleensä on säädetty.

Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään, tuomioistuin voi, jos siihen on erityisiä syitä, vaadittaessa määrätä, että 1 momentissa tarkoitettua omaisuuden haltija saa hallita omaisuutta kohtuullisesta vastikkeesta ja muutoin kohtuullisilla ehdoilla jäljellä olevan patenttiajan tai osan siitä.

60 §

Jos joku sen jälkeen, kun hakemusiakirjat 22 §:n mukaan ovat tulleet julkisiksi, käyttää ammattimaisesti hyväksi keksintöä, johon on haettu patenttia, on patentinloukkausta koskevia säännöksiä vastaavasti sovellettava, sikäli kuin patentti sittemmin myönnetään. Rangaistukseen ei tällöin kuitenkaan voida tuomita, ja vahingonkorvaus siitä hyväksikäytöstä, joka on tapahtunut ennen kuin patenttihakemuksen julkisesti nähtäväksi panemisesta 21 §:n mukaan on kuulutettu, voidaan määrätä ainoastaan 58 §:n 2 momentin mukaan.

Jos korvauskanne pannaan vireille vuoden kuluessa patentin myöntämisestä, ei 58 §:n 3 momentin säännöksiä ole sovellettava.

61 §

Jos patentti on lainvoiman saaneella tuomiolla julistettu mitättömäksi, ei 57—60 §:ssä säädettyä rangaistusta, korvausta tai muuta seuraamusta voida tuomita.

Milloin patentinloukkausta koskevassa asiassa tehdään väite patentin mitättömyydestä, tuomioistuimien voi vastaajan vaatimuksesta lykätä asian käsittelyn tai ratkaisemisen siihen saakka, kunnes patentin mitättömäksi julistamista koskeva kanne on lopullisesti ratkaistu. Jollei kannetta ole pantu vireille, tuomioistuimen on jutun lykätessään asetettava vastaajalle määräaika, jonka kuluessa kanne on pantava vireille.

62 §

Joka tahallaan tai tuottamuksesta, joka ei ole vähäinen, laiminlyö täyttää sen, mihin hän 56 §:n mukaan on velvollinen, rangaistaan sakolla.

Samaan rangaistukseen on tuomittava myös se, joka sanotussa pykälässä tarkoitetuissa tapauksissa antaa väärän tiedon, jollei teosta ole säädetty rangaistusta rikoslaissa.

Virallinen syyttäjä ei saa tehdä syytettä tässä pykälässä tarkoitetusta rikoksesta, ellei asianomistaja ole ilmoittanut rikosta syytteeseen pantavaksi.

63 §

Patentinhaltija tai se, jolla käyttö tai pakkoluvan perusteella on oikeus käyttää hyväksi keksintöä, voi ajaa vahvistuskannetta siitä, nauttiiko hän patentin perusteella suojaa toista vastaan, jos asiassa ilmenee epäselvyyttä ja siitä aiheutuu hänelle haittaa.

Joka harjoittaa tai aikoo harjoittaa teollista toimintaa, voi samoilla ehdoilla ajaa patentinhaltijaa vastaan vahvistuskannetta siitä, onko patentin johdosta este olemassa sanotulle toiminnalle.

Jos 1 momentissa tarkoitetussa asiassa tehdään väite patentin mitättömyydestä, on vastaavasti sovellettava mitä 61 §:n 2 momentissa säädetään.

64 §

Sen, joka tahtoo nostaa kanteen patentin julistamisesta mitättömäksi, patentin siirtämisestä tai pakkoluvan myöntämisestä, on siitä ilmoitettava patenttiviranomaiselle sekä annettava siitä tieto jokaiselle, jolla patenttirekisterin mukaan on käyttölupa tai panttioikeus patenttiin. Mikäli käyttöluvun haltija tahtoo nostaa kanteen patentinloukkauksesta tai 63 §:n 1 momentissa tarkoitetun vahvistuskanteen, hänen on annettava siitä tieto patentinhaltijalle.

Ensimmäisessä momentissa tarkoitettu tiedoksiantovelvollisuus katsotaan täytetyksi, kun ilmoitus on kirjattuna lähetyksenä annettu Postin kuljetettavaksi patenttirekisteriin merkityllä osoitteella.

Jos kannetta nostettaessa ei näytetä, että ilmoitus tai tiedoksianto on tapahtunut 1 momentin säännösten mukaisesti, on kantajalle varattava sitä varten tarpeellinen aika. Jos hän laiminlyö tämän ajan, kannetta ei oteta tutkittavaksi.

65 §

Helsingin raastuvanoikeus on laillinen tuomioistuimien asioissa, jotka koskevat:

- 1) parempaa oikeutta keksintöön, johon patenttia on haettu;
- 2) patentin mitättömyyttä tai patentin siirtämistä;
- 3) pakkoluvan myöntämistä, pakkoluvan ehtojen muuttamista taikka pakkoluvan tai 53 §:n 2 momentissa tarkoitetun oikeuden kumoamista;
- 4) patentinloukkausta;
- 5) 63 §:ssä tarkoitettua vahvistuskannetta; tai
- 6) 75 §:ssä tarkoitetun korvauksen määräämistä.

66 §

Käsiteltäessä 65 §:ssä tarkoitettuja asioita tulee raastuvanoikeuden apuna olla kaksi sen kutsumaa teknillisen alan asiantuntijaa. Asiantuntijan on annettava lausunto oikeuden hänelle tekemistä kysymyksistä. Lausunto on otettava pöytäkirjaan. Asiantuntijalla on oikeus tehdä kysymyksiä asianosaisille ja todistajille.

67 §

Raastuvanoikeus määrää kalenterivuodeksi kerrallaan tarpeellisen määrän 66 §:ssä tarkoitettuja asiantuntijoita. Ennen määräyksen antamista oikeuden on hankittava

valtion teknillisen tutkimuslaitoksen ja keskuskauppakamarin lausunto. Ilman laillista syytä ei saa kieltäytyä ottamasta vastaan edellä mainittua tehtävää.

Ennen kuin asiantuntija ryhtyy tehtäväänsä, hänen tulee vanhoa säädetty vala.

Asiantuntijalle maksetaan valtion varoista jokaisesta jutusta oikeuden määräämä kohtuullinen palkkio sekä korvaus matkakustannuksista, sen mukaan kuin siitä asetuksella tarkemmin säädetään.

68 §

Oikeus voi kantajan pyynnöstä oikeudenkäynnin aikana kieltää käyttämästä patenttia tai määrätä, että 59 §:ssä tarkoitettu omaisuus on oikeudenkäynnin ajaksi pantava väliaikaisesti takavarikkoon.

Jos oikeus on päättänyt 1 momentissa tarkoitettusta kiellosta tai takavarikosta, kantaja voidaan velvoittaa asettamaan oikeuden hyväksymä vakuus sen vahingon ja haitan korvaamisesta, mikä toimenpiteestä saattaa aiheutua vastapuolelle.

Oikeudenkäynnin aikana annettua kieltoja takavarikoimispäätöksestä tai sen peruuttamisesta voidaan erikseen valittaa.

69 §

Asioissa, jotka koskevat patentin mitättömäksi julistamista, oikeuden on hankittava patenttiviranomaisen lausunto.

Muissa patenttiasioissa oikeus voi hankkia patenttiviranomaisen lausunnon, mikäli siihen on aihetta.

70 §

Oikeuden on lähetettävä patenttiviranomaiselle jäljennös 65 §:ssä tarkoitetussa asiassa annettua tuomiosta sekä samalla ilmoitettava, onko tuomio saanut lainvoiman.

10 luku

Eriyisiä määräyksiä.

71 §

Patentinhaltijalla, jolla ei ole kotipaikkaa Suomessa, tulee olla täällä asuva asiamies, jolla on oikeus hänen puolestaan ottaa vastaan haasteen tiedoksiantoja, kutsuja ja muita asiakirjoja patenttia koskevissa asioissa, lukuun ottamatta rikosasioita koskevaa haastetta ja määräystä, jolla asianosainen on velvoitettu henkilökohtaisesti saapumaan oikeuteen. Asiamies on ilmoitettava patenttirekisteriin merkittäväksi.

Jos patentinhaltijalla ei ole 1 momentissa mainittua asiamiestä, voi tiedoksiantaminen tapahtua lähettämällä tiedoksi annettava asiakirja hänelle postitse kirjattuna kirjeenä hänen patenttirekisteriin merkityllä osoitteellaan. Jollei rekisteriin ole merkitty osoitetta, tiedoksiantaminen voi tapahtua kuuluttamalla virallisessa lehdessä. Tiedoksiantamisen katsotaan tapahtuneen, kun edellä mainitut toimenpiteet on suoritettu.

Asetuksella voidaan vastavuoroisuuden edellytyksellä säätää, ettei 1 ja 2 momentin säännöksiä ole sovellettava patentinhaltijaan, jonka kotipaikka on tietyssä vieraassa valtiossa tai jolla on siinä valtiossa asuva ja tässä maassa patenttirekisteriin merkitty asiamies, jolla on 1 momentissa mainittu toimivalta.

72 §

Muutosta patenttiviranomaisen tämän lain nojalla antamaan muuhun kuin 24 §:ssä tarkoitettuun lopulliseen päätökseen haetaan valittamalla patenti- ja rekisterihallituksen valitusosastoon kahden kuukauden kuluessa päätöksen antamispäivästä. Sen, joka tahtoo valittaa, on sanaan ajan kuluessa suoritettava vahvistettu valitusmaksu uhalla, ettei valitusta oteta tutkittavaksi.

Muutosta valitusosaston päätökseen haetaan valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen kahden kuukauden kuluessa päätöksen antamispäivästä.

73 §

Tässä laissa tarkoitettut maksut vahvistetaan asetuksella. Vuosimaksuista voidaan tällöin säätää, että yksi tai useampi ensimmäisistä patenttivuosista on maksuton.

74 §

Tarkemmat määräykset patenttihakemuksesta, kuulutuksista patenttiasioissa, hakemusasiakirjojen painattamisesta, patenttirekisteristä ja sen pitämisestä sekä patenttiviranomaisesta annetaan asetuksella.

Asetuksella voidaan säätää, että patenttiviranomainen voi toisen valtion viranomaisen pyynnöstä antaa tälle tietoja täällä tehtyjen patenttihakemusten käsittelystä sekä että toisen valtion viranomainen tai kansainvälinen laitos voi patenttiviranomaisen esityksestä suorittaa patenttihakemusten tutkimisen.

Asetuksella voidaan myös säätää, että se, joka hakee patenttia keksintöön, johon hän aikaisemmin on hakenut patentti toisessa valtiossa, on velvollinen tekemään selkoa siitä, mitä sen valtion viranomainen on hänelle ilmoittanut keksinnön patentoitavuuden tutkimisesta.

75 §

Maan ollessa sotatilassa tai sodan vaaran uhatessa valtioneuvosto voi määrätä, jo se yleiseltä kannalta katsotaan tarpeelliseksi, että oikeus tiettyyn keksintiin on luovutettava

valtiolle tai jollekin toiselle, jonka valtioneuvosto määrää. Täten saadusta oikeudesta keksintöön on suoritettava kohtuullinen korvaus. Jos korvaukseen oikeutetuin kanssa ei sovita korvauksesta, oikeus määrää sen.

Jos muu kuin valtio on 1 momentissa tarkoitetun määräyksen mukaisesti saanut oikeuden keksintiin ja jollei tämä täytä korvausvelvollisuuttaan, valtio on velvollinen korvaukseen oikeutetun hakemuksesta heti suorittamaan korvauksen.

76 §

Keksinnöistä, joilla on merkitystä maanpuolustukselle, säädetään erikseen.

Voimaantulo- ja siirtymäsäännökset.

1. Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1968. Sillä kumotaan 7 päivänä toukokuuta 1943 annettu patenttilaki (387/43). Kunnes asetuksella toisin säädetään, patenttia ei kuitenkaan voida myöntää itse tuotteeseen, vaan ainoastaan sen valmistusmenetelmään, mikäli keksintö koskee ravinto- tai lääkeaineita.

Ennen tämän lain voimaantuloa voidaan asetuksella antaa säännöksiä, jotka ovat tarpeen lain voimaantulemiseksi.

2. Lakia on sovellettava myös ennen lain voimaantuloa myönnettyihin tai sitä ennen tehdyn hakemuksen perusteella myönnettäviin patenteihin, jollei jäljempänä säädetystä muuta johdu.

Lain säännökset eivät aiheuta muutosta oikeuteen, joka on syntynyt aikaisemman lain 2 §:n mukaan.

3. Aikaisempaa lakia on sovellettava sanotun lain nojalla myönnetyn patentin mitättömäksi julistamiseen ja ennen tämän lain voimaantuloa tapahtuneesta patentinloukkauksesta aiheutuneeseen korvaukseen sekä oikeuteen panna vireille tässä tarkoitettuja kanteita.

4. Sillä, joka lain voimaan tullessa tässä maassa ammattimaisesti käytti hyväksi keksintöä, johon aikaisemman lain mukaan ei ole voitu myöntää patenttia, tai oli ryhtynyt sitä varten olennaisiin toimenpiteisiin, on sen seikan estämättä, että keksintöön sittemmin myönnetään patentti, 4 §:ssä tarkoitettu oikeus, vaikka hän on aloittanut hyväksikäyttämisen tai ryhtynyt sitä varten olennaisiin toimenpiteisiin vasta sen jälkeen, kun hakemus tehtiin.

5. Jos keksintö ennen tämän lain voimaantuloa on tullut julkiseksi ja se on johtunut toimenpiteistä, johon hakija tai se, jolta tämä johtaa oikeutensa, on ryhtynyt, ja mikäli patenttihakemus on tehty ennen 1 päivää tammikuuta 1968, sovelletaan aikaisemman lain 14 ja 15 §:ää sekä 18 §:ää sellaisena kuin se on 20 päivänä lokakuuta 1950 annetussa laissa, kun ratkaistaan kysymystä, onko toimenpiteen vuoksi olemassa este patentin myöntämiselle tai onko patentti julistettava mitättömäksi.

6. Tämän lain voimaan tullessa vireillä oleva patenttihakemus on käsiteltävä ja ratkaistava aikaisemman lain mukaan, jos patenttiviranomainen ennen lain voimaantuloa on päättänyt aikaisemman lain 47 §:ssä tarkoitetusta kuuluttamisesta.

7. Ennen tämän lain voimaantuloa tehty patenttihakemus ei ole julkinen lain 22 §:n mukaan ennen 1 päivää tammikuuta 1968, jollei hakemusta sitä ennen panna julkisesti nähtäväksi tai hakija pyydä, että hakemus tulisi julkiseksi.

8. Ennen 1 päivää tammikuuta 1968 alkavalta patenttivuodelta on vuosimaksu suoritettava patenttiasioissa suoritettavista maksuista 18 päivänä helmikuuta 1966 annetun asetuksen (76/66) mukaan.

9. Mitä aikaisemmassa laissa on erikseen säädetty lisäpatentista, on tämän uuden lain 7 §:n 2 momentin 2 lauseen ja 3 momentin sekä 41 §:n 2 momentin säännöksistä huolimatta sovellettava ennen lain voimaantuloa myönnettyihin lisäpatentteihin.

Helsingissä 15. päivänä joulukuuta 1967

Tasavallan Presidentti
Urho Kekkonen

Kauppa- ja teollisuusministeri
Olavi Salonen